

Η Κρυσταλλένια στη χώρα των βιβλιοθουμάτων

Απλώσε το λευκό χεράκι της στη μεταλλική πετούγια, την έσφιξε αποφασιστικά μες στη χούφτα της και έσπρωξε την πόρτα προς τα μέσα. Οι κακολαδωμένοι μεντεσέδες έτριξαν ανατριχιαστικά.

«Σζςς», τους πρόσταξε η Κρυσταλλένια, πιέζοντας το δείκτη της στα χείλη της που θύμιζαν ώριμο κεράσι ανοιγμένο στα δύο. Μηχανικά έπιασε το διακόπτη, αλλά καθώς το καλοσκέφτηκε μετάνιωσε, έδωσε ένα απαλό μπατσάκι στο απερίσκεπτο χέρι της και προχώρησε με προσοχή στο σκοτεινό δωμάτιο. Σήμερα ήταν η μέρα που θα πραγματοποιούσε το μεγαλύτερο όνειρο που πρόλαβε να γεννηθεί στη διάρκεια της εννιάχρονης ζωής της: θα σκαρφάλωνε ως την κορυφή της βιβλιοθήκης της, ως την κορυφή του κόσμου πες καλύτερα, και θα έπιανε μια θέση ανάμεσα στα λούτρινα ζώακια της.

Η ευκαιρία ιδανική. Ο μπαμπάς και η μαμά έλειπαν στη δουλειά, όσο για την Ανίκα, την εσωτερική οικιακή βοηθό που εκτελούσε και χρέη νταντάς, αυτή στεκόταν προσοχή μπροστά στα κατσαρολικά της, ντύνοντας την ιεροτελεστία της παρασκευής φαγητού με τους ήχους των ξεφωνητών μιας πρωινής εκπομπής. Η Κρυσταλλένια είχε καταφέρει επιτέλους να το σκάσει από τη διαρκή εποπτεία της και να δραπετεύσει για τη χώρα που γεννάει τα όνειρα.

Πάτησε και με τα δυο της πόδια στο πρώτο ράφι της βιβλιοθήκης και γάντζωσε τα χέρια της στο δεύτερο. Κρατήθηκε γερά και σκαρφάλωσε στο δεύτερο ράφι. Ακολουθώντας την ίδια διαδικασία, αναρριχήθηκε μέχρι το τέταρτο ράφι, φτάνοντας ένα σκαλί πριν από την κατάκτηση του προσωπικού της Έβερεστ, όταν η βιβλιοθήκη ταλαντεύτηκε επικίνδυνα, η Κρυσταλλένια έχασε την ισορροπία της, τα ιδρωμένα από την προσπάθεια χέρια της χαλάρωσαν το σφίξιμο τους και εκείνη προσγειώθηκε φαρδιά πλατιά σε μια μαλλιαρή μαξιλάρα που κοσμούσε το ξύλινο πάτωμα, με ένα βιβλίο που είχε ξεφύγει από τα ράφια να τη χτυπά κατακούτελα.

«Βλαμμένο», φώναξε προς το βιβλίο και έπιασε την πονεμένη από τη σύγκρουση πλάτη της. Μια κοκκινίλα είχε ήδη κάνει την εμφάνιση της στο μπούτι της και δε θα περνούσε πολλή ώρα προτού μεταμορφωθεί σε μια τροφαντή, μαβιά τελεία. Έκανε να σηκωθεί, αλλά τα κοκκαλάκια της διαμαρτυρήθηκαν. «Αύριο», ψιθύρισε απογοητευμένη, δίνοντας παράλληλα νέα υπόσχεση στον εαυτό της, και παραιτήθηκε προσωρινά από την ανάβαση της βιβλιοθήκης. Πήγε να ξαπλώσει πάνω στη μαξιλάρα, μα κάτι σκληρό την ενόχλησε. Κοίταξε φουρκισμένη και τι να δει ; : το χαζοβιβλίο, το ίδιο που είχε σημαδέψει το μέτωπό της με μια κόκκινη χαρακιά. *Το μισώ αυτό το βιβλίο*, σκέφτηκε. «Σε μισώ, σε μισώ, σε μισώ», του φώναξε εκδικητικά και κούνησε κοροϊδευτικά τη γλώσσα της θαρρείς για να το πληγώσει.

Η αλήθεια είναι βέβαια πως αντιπαθούσε όλα τα βιβλία και μάλιστα πάνω κάτω τα αντιπαθούσε στον ίδιο βαθμό. Κοινώς τα σιχαινόταν. Αυτά έφταιγαν που όποτε ζητούσε από τη μαμά και το μπαμπά παιχνίδια και τραγούδια, εκείνοι την κοιτούσαν εκνευρισμένοι, σα να ήταν ένα μεγάλο ενοχλητικό ζουζούνι και της έλεγαν: «Δε μπορώ τώρα». «Μα γιατί;», ζητούσε να μάθει η Κρυσταλλένια παραπονιάρικα. «Διαβάζω ένα πολύ σημαντικό βιβλίο για τη δουλειά. Αν δε διαβάσω, δε θα μπορώ να δουλέψω, κι αν δε δουλέψω πώς θα ζήσουμε;» Και εκεί έληγε η συζήτηση. Ε, γύρισε κι αυτή την πλάτη στα βιβλία και ησύχασε.

Ούτε τη γιαγιά άφηνε να της διαβάξει παραμύθια. Ό,τι ιστορία θυμόταν από μόνη της, χωρίς αυτά τα χαρτιά με τα ορνιθοσκαλισματα στα χέρια της. Τα χέρια της ήταν μόνο για την Κρυσταλλένια, για να της κάνουν μεγάλες, μυρωδάτες αγκαλιές, να τη στριμώχνουν στον κόρφο της και να της χαϊδεύουν τρυφερά τα μαλλιά.

Και από το σχολικό σακίδιο τα ξεπάστρευε κι όταν δεν έβλεπε η Ανίκα τα κλώτσαγε με τα πόδια κάτω από τους καναπέδες. Όταν τη ρώταγε η κυρία «Πού είναι τα βιβλία σου, Κρυσταλλένια;», απαντούσε κι εκείνη «Τα ξέχασα» με το πιο αθώο ύφος της και όλα μέλι γάλα. Μέχρι που οι μεγάλοι μάλλον μυρίστηκαν το κόλπο της και τη φιλοδώρησαν με κατσάδες κι ένα χέρι ξύλο. Και τα μίσησε πιο πολύ τα βιβλία, αν ήταν δυνατό.

Ούτε στο δωμάτιό της τα ήθελε, αλλά με τον καιρό τα συνήθισε κι ούτε που τα έβλεπε πια. Τη βιβλιοθήκη τη βάφτισε λουτρινοσπίτι, αφού εκεί κοιμόντουσαν όλα τα ζωάκια της, κι άμα καμιά φορά ξεχνιόταν και χάζευε τις πολύχρωμες ράχες των βιβλίων κάκιωνε με τον εαυτό της. Γρήγορα όμως του έδινε άφεση αμαρτιών και παρηγοριόταν με τη σκέψη ότι την τραβούσανε απλά τα όμορφα χρώματα των χάρτινων λουριδών.

Μα τώρα, καθώς βρισκόταν πεσμένη στη μέση του σκοτεινού δωματίου, με κάτι παιχνιδιάρικες ηλιαχτίδες μόνο να παραβιάζουν τις γρίλιες των μανταλωμένων παραθυρόφυλλων και να σκαρώνουν αστεία σχέδια στο ξύλινο πάτωμα, και βαριόταν χωρίς τα παιχνίδια της – κοίτα να δεις ατυχία, ούτε ένα από αυτά δεν είχε πέσει – αποφάσισε να ανοίξει το βιβλίο. Να δει κιόλας τι το τόσο φοβερό είχε και κρατούσε τη μαμά και το μπαμπά δέσμιο στη μαγεία του.

Το ξεφύλλισε ανόρεχτα, με τα μάτια της να σκαλώνουν αδιάφορα πάνω σε κάποιες λέξεις. Τη σπίθα του ενδιαφέροντος για το βιβλίο την άναψε μια ζωγραφιά που απεικόνιζε ένα καφετί αρκουδάκι με μάτια όμοια με κάρβουνα, που πνίγονταν όμως σε χοντρές σταγόνες από δάκρυα. Μόνο του το αρκουδάκι μες στο δάσος μια αφέγγαρη χειμωνιάτικη νύχτα, ανάμεσα στις πυκνές σκιές των θεόρατων δέντρων, χωρίς τη θαλπωρή της αγκαλιάς της μαμάς του και το λυπήθηκε η Κρυσταλλένια.

Ίσως να ήταν που της θύμισε και λίγο τον εαυτό της. Γιατί να, ένιωθε και αυτή σα να είχε χάσει λίγο τους γονείς της έτσι που υπήρχε και δεν υπήρχε στα ενστανανέ της ζωής τους. Μήπως και για τη θλίψη του αρκουδιού έφταιγαν τα άτιμα τα βιβλία; Φύση εξερευνήτρια και διαόλου κάλτσα όπως ήτανε δε θα άφηνε αυτό το μυστήριο ανεξιχνίαστο.

Γύρισε στην πρώτη σελίδα του βιβλίου και κόντρα στις πεποιθήσεις και τις αρχές χρόνων στύλωσε πεισματικά το βλέμμα πάνω στις απεχθείς αράδες και βάλθηκε να διαβάξει. Και χάθηκε. Αλλά ήταν γλυκό αυτό το χάσιμο. Ήταν και λίγο σαν όνειρο, σα βόλτα στο πιο όμορφο λούνα παρκ και η Κρυσταλλένια να συμμετέχει με όλες τις αισθήσεις της. Τα μάτια της να τρέχουν πάνω στις λέξεις, να χοροπηδούν κι όμως να βλέπουν το μικρό αρκούδο. Και τα αυτιά της, ενώ είχαν βουλώσει και δεν άκουγαν πια των απόηχο που έπλεκαν οι θόρυβοι της κουζίνας, άκουγαν με κρυστάλλινη καθαρότητα το βοριά που λυσομανούσε στο δάσος. Και τα χέρια της, τα ίδια χέρια που άγγιζαν τις λευκές σελίδες, έπιαναν και το πάλλευκο χιόνι και κρουστάλλιαζαν από το ψύχος του. Και ήταν τέλος-τέλος και το παχύρρευστο μέλι που τη φίλεψε η μαμά του αρκούδου για να την ευχαριστήσει που το είχε βοηθήσει να γυρίσει κοντά της, στο σπίτι του. Πώς το ευχαριστήθηκε αυτό το μέλι έτσι όπως γουργούριζε η κοιλιά της από την πείνα.

Κάπου εκεί ήταν που η αχλή του ονείρου διαλύθηκε και τα δάχτυλα της Κρυσταλλένιας έμειναν να χαϊδεύουν το σκληρό χαρτόνι του οπισθόφυλλου. Από το σαλόνι έφτασε σαν ψίθυρος η συνομιλία της μαμάς με την Ανίκα και πολύ παραξενεύτηκε.

- «Πως ήταν σήμερα;», ρωτούσε να μάθει σε αυστηρό τόνο η μαμά.

- «Πολύ καλή. Ήσυχη όσο ποτέ, κυρία.», απάντησε και η Ανίκα με κρυφό καμάρι για το κατόρθωμά της να κρατήσει το μικρό διαβολάκι ήρεμο.

Μα αυτή θα φιλούσε σταυρό πως τόση ώρα ξεφώνιζε καλώντας σε βοήθεια θεούς και ανθρώπους για να σώσει το φίλο της τον αρκούδο, ακόμη και το λαιμό της γδαρμένο τον ένιωθε, έτοιμο να ματώσει απ' την προσπάθεια.

«Έτσι είναι τελικά τα βιβλία;», αναρωτήθηκε. «Σα μαγικές ρουφήχτρες που σε τραβούν στα βάθη τους και σε ραίνουν με την ασημόσκονη του ονείρου;» Πόσο έξω είχε πέσει στην κρίση της γι' αυτά! Σηκώθηκε από τη μαξιλάρα της, στάθηκε απέναντι από το λουτρινospίτι, που τώρα πια θα το μετονόμαζε σε βιβλιοspίτι-λουτρινospίτι, χάιδεψε με το βλέμμα τους νεόκοπους φίλους της, τους έσκασε ένα γλυκό χαμόγελο μεταμέλειας και με σφιχτά σφαιλιστά τα μάτια, για να μην αδικήσει κανέναν τους, διάλεξε την επόμενη χάρτινη παρέα της.